

3. A könyvkiadás és a CD-ROM kapcsolatáról: Sarah Lyall: ARE THESE BOOKS, OR WHAT? CD-ROM AND THE LITERARY INDUSTRY. *The New York Times Book Review*, 1994. Magyarul: KÖNYV EZ, VAGY MICSODA? A CD-ROM ÉS AZ IRODALOMIPAR. *Buksz*, 1994. tél.

Lőrincz Éva

EGRI CSILLAGOSOK

Hernádi Gyula: Egri csillagok háborúja

November volt, hideg szelek süketnéma retorikája.

Mikor kilépett a lakásajtón, Bornemissza Gergely fázósan húzta össze mellén a kabátját. Felnézett a palaszürke égre, az eső leküzdhetetlen kiáltásai ott hajszálcsoveztek a gravid fellegeken. Elindult a téridős utca együttthatójában heverő KÖZÉRT felé, fejében Vica utasításai ugróköteleztek: „*Holmi, Beszélő*, hús deka marhapárizsi!” Még mindig imádták egymást, Éva körkörös vaginális szorzója Gergő szívébe trombitálta a teret. Éjszakánként körülapsikolták a kéj lehatárolt arzenálját, a szerelem koncentrált, fényesre sűrűsödött vizeiben úsztak. *Ujjongva körülölelték a gyönyör bálnáit, hosszú másodpercekig ott feküdtek üveges, ragyogó belsejükben, imádkoztak egymáshoz, mint Jónás próféta Istenéhez.*

Gergő befordult egy bádogtekintetű mellékutcába. Csaknem belerohant egy leírhatatlanul toprongyos alakba. A férfi baljában csatagos nejlonzacskót szorongatott, jobbja mélyen elmerült egy lila ajkú kukában. Aztán diadalmas farkasmosollyal egyenesedett föl: kezében egy csecsemőszemű szafaládét szorongatott.

Most egymásba mélyedt a két férfi tekintete. A felismerés megfogalmazhatatlan. *Apró, pirosló kerék elindult lassan, forogni kezdett, mint a vásároknál az óriáskerék. Apró izgalmak ültek a kerék kosaraiban, szólt a zene, lazán öltözött nők, férfiak lovagoltak a fölényes füveken, mindenki énekelt...*

- Saint-Germain gróf!
- Gergely!
- Alig ismertem fel. Mi történt önnel?

– Később majd mindent elmesélek. Még nem jött el az idő.

– Jöjjön, ráfér magára egy ital.

Gergely karon fogta a gróft, és magával vont a tér szélén álló kocsmába. A teremben az alkohol izlelőbimbói végigsinautóztak a füst felhőkarcolóin. Záros határidejű arcok leskelődtek a fordított előjelű fényben.

A két sokat próbált férfi egy sarokasztalnál foglalt helyet.

– Csak vizet rendeljen – parancsolt Gergelyre a misztikus gróf.

A csapos két pohár szódát lökött eléjük. Saint-Germain végigjártatta mutatoujját az üveg peremén. Egyszerre valami aranysárga sörényű nedű csillogott a poharakban.

– A találkozásunkra! – szólt most ünnepélyesen a gróf, és ajkához emelte poharát. Gergely is belekortyolt az italba. Délceg homlokú hintókon érkezett a szőlő, a napverte dombok lábainál pipiskedtek, hordói mélyén fogócskázott a bicskabajszú vincellér.

– Chablis, Premier Grand Cru, 68-as évjárat. A kedvencem – mondta Saint-Germain. – Magának tartogattam, Gergely...

– Bámulatos! Hogy csinálja?

– Semmiség, apró trükkök logikus számegyenes. Könnyen megérti, ha a Fermat-féle sejtésre gondol.

– És ön, ön, aki Jézus Krisztushoz hasonló, hogyan kerülhetett ebbe a nyomorúságos helyzetbe?!

– A törpe homlokú kor törpe agyú tévedései. Elmegyógyintézetbe zártak. Tegnap aztán sikerült megszöknöm.

– Magát?! Tébolydába?! Önt, aki minden korok és idők legszédületesebb képzelőerejű szelleme?!

– Mégis így történt, Gergely. Azt állítottam ugyanis, hogy az általánosan elfogadott naptár csal. Száz évet „siet”. Dionysius Exiguus nyilvánvalóan tévedett, amikor úgy vélte, hogy *Krisztus születési éve és Róma alapítása között 753 év telt el, noha igazság szerint csupán 673 év volt az időbeli különbség.*

– Ez annyit jelent, hogy ma voltaképpen nem 1995-ben, hanem 1895-ben járunk?

– Tudtam, hogy maga megért, Gergely! Még soha nem csalódtam magában! Igen, pontosan erről van szó.

– A napnál is világosabb teória.

– Mégsem hittek nekem. Kiálltam a Kos-

suth térre, és jósolni kezdtem a jövőt. Váztam a magyarság elkövetkező történetét. Elmondtam, hogy 1914-ben kitör az I. világháború, aztán 1939-ben a II., és hogy mindkettőben vereséget fognak szenvedni. Beszéltem a fordulat évéről, Rákosi terrorjáról, az 1956-os forradalomról, aztán az ún. kádári konszolidációról, végül a rendszerváltozásról. Senki nem hallgatott rám. Zárt osztályra hurcoltak.

– Talán még nincs késő! Most már tudjuk, hogy mi a jövőnk, talán még el lehetne kerülni ezeket a szörnyűségeket! Megmenthetnénk Magyarországot!

– Maga még fiatal, Gergő. Ne kockáztasson. Mit kezdene Vica, ha maga is az elmeosztályon végezné?

– Kétségbeejtő! A korszak nem kedvez a világos koponyáknak.

Időközben besötétedett, az angolkóros neoncsovek telepttyezték a boncaszatra lőkött estét. Apró harapásokkal sűrűsödött a hangulat. A százas, barokk fröccsök kezdtek előszámlálni a máj, a tüdő, a vese évtizedes rendszerszervezett tévedéseit. Egy magas homlokú, nemes arcélú, hibátlan eleganciával öltözött férfi lépett a kocsmába. Helyet foglalt a Bornemissza Gergelyekkel átellenes sarokban lévő asztalnál. Tollat, papírt vett elő.

– És most mi a terve, gróf úr? – kérdezte Gergő elszontyolodva.

– *Ne haragudjék, de ezt még magának sem árulhatom el.*

– *Bocsásson meg, hogy tapintatlan voltam.*

– *Nem volt tapintatlan, Gergely. El is mondanám, csak félek, hogy félreértené a dolgot.*

– *Nem hiszem, hogy félreérteném, amit ön mond. Önnél világosabban, tisztábban gondolkodó és fogalmazó emberrel még nem találkoztam.*

– *Most, hogy ilyen, szinte fűű szeretettel beszél hozzám, megváltoztatom a véleményemet, és elmondom, mit tervezek.*

– *Meghat atyai jóindulata.*

– Nos, az a tervem, hogy megíratom valakivel a maga élettörténetét.

– Zavarba hoz, gróf úr. És ki lenne az a férfiú?

– Aki az imént lépett be a kocsmába. A neve Hernádi Gyula. Ő most a legtisztábban, legtündöklőbben gondolkodó és fogalmazó író Magyarországon.

– Nem vagyok rá méltó, gróf úr! – kiáltott

fel elragadtatottan Gergő, aztán átsandított a másik sarokban álló asztalhoz. Tátott szájjal bámult, szemei kiüvegesedtek. A férfi tökéletes selyem nyakkendője fölött ugyanis a semmi ásitott! Hernádinak nem volt feje!

– Jézusom, gróf úr, ennek az embernek nincs feje!

– Ne csodálkozzon! Amikor ír, egyáltalán nincs szüksége a fejére. Hogy pihentesse, egyszerűen belecúsztatja ilyenkor a mellényzsebébe. Higgye el, a legnagyobbak közül is csak a kiválasztottak képesek erre a teljesítményre! De a mostani még kivételesen alkalom. Hogy jobban együtt éljen a történetünkkel, ezúttal a magam zsebébe invitáltam meg a fejét.

Saint-Germain szétnyitotta a kabátját. Gergő szinte kővé dermedt a látványtól, az író feje ott ágaskodott a gróf belső zsebében, tekintete kíváncsian mustrálgatta az egykori egri hőst.

– Csak nem azt akarja mondani... – dadogta Gergely.

– De igen! Megint eltalálta! Hernádi Saint-Germain grófjának reinkarnációja!

De több csevegésre már nem maradt idő. Feltépték az ajtót, és három marcona, hatalmas termetű férfi zúdult a kocsmába. Bajszukon megvillantak a reszelős evidenciák.

– Meneküljünk! Ez Dobó, a zárt osztály főorvosa – kiáltotta Saint-Germain, de mindhiába. Vaskos kezek ragadták meg őket, hogy kisvártatva kényszerzubbonyba kötözve ott feküdjenek a mentőautó mélyén.

Am injekció előtt Gergőnek még sikerült odasuttognia a legvégső kérdést:

– És ki fogja mindezt kiadni?

– A Méliusz Kiadó Debrecenben, 249 számzott lapon – lihegte Saint-Germain.

– Négyszázkilencvennyolc forintért – tette hozzá a fej elfúló hangon.

Aztán mindenki elsötétedett.

Bán Zoltán András